

Sợi Dây Chuyền Lấp Lánh

Carolina chỉ muốn giữ sợi dây chuyền lâu hơn một chút thôi.

Bài của Carolina Marín
(Dựa trên một câu chuyện có thật)

Câu chuyện này diễn ra tại Argentina.

Carolina nhảy chần sáo băng qua sân. Cô bạn Isabella đang ở bên ngoài.

Isabella vẫy tay. “Qua đây chơi đi!”

Carolina băng qua sân để đến nhà của Isabella.

Isabella đưa tay vào túi áo của cô bé. “Mình muốn cho bạn xem một thứ,” cô bé nói. Rồi cô bé rút ra một sợi dây chuyền đẹp nhất mà Carolina từng thấy! Những viên ngọc nhỏ vô cùng lấp lánh và sáng ngời.

“Của mẹ mình đó”, Isabella nói. “Mẹ nói hôm nay

mình có thể chơi với nó. Nhìn nó dưới ánh mặt trời nè.”

Isabella đưa sợi dây chuyền ra ánh nắng. Hàng trăm vệt sáng cầu vồng phản chiếu ra từ những viên ngọc. Nó đẹp quá rồi!

“Giờ mình chơi trốn tìm đi!” Isabella nói.

“Được thôi!” Carolina đáp. “Mình có thể giúp giữ cho sợi dây chuyền được an toàn.”

“Cảm ơn cậu!” Isabella đưa cho Carolina sợi dây chuyền, và Carolina cất nó vào túi áo.

Chẳng mấy chốc đã đến lúc Caroline phải về nhà. Khi chào tạm biệt, Isabella không hỏi về sợi dây chuyền. Cô bé hẳn đã quên. Và Caroline cũng không nhắc cô bé.

Carolina cảm thấy hơi tội lỗi vì đã mang sợi dây chuyền về nhà. Nhưng cô bé chỉ muốn giữ nó lâu hơn một chút thôi. Cô bé phớt lờ cảm giác tội lỗi và cất sợi dây chuyền bên dưới gối của mình.

Ngày hôm sau là thứ Bảy. Carolina làm việc nhà và ra chơi ngoài sân. Cô bé hoàn toàn quên khuấy về sợi dây chuyền.

“Carolina!” Cha cô bé gọi. “Con vào đây nhé?”

Carolina chạy vào trong nhà. “Dạ?”

Cha đang cầm sợi dây chuyền. “Mẹ tìm thấy cái này dưới gối của con. Cái này của ai vậy?”

“Nó là của Isabella.” Đôi mắt của Carolina bắt đầu ngấn lệ. “Hôm qua, con cất nó trong túi áo của con trong khi tụi con chơi. Nhưng rồi con quyết định đem nó về nhà.”

Mẹ ngồi xuống cạnh Caroline trên ghế sofa. “Cảm ơn con đã nói thật. Con nghĩ con nên làm gì bây giờ?”

Caroline im lặng. Em nghĩ về Chúa Giê Su. Ngài muốn em thành thật và đem trả lại sợi dây chuyền.

“Con nên trả nó lại cho Isabella và xin lỗi bạn ấy”, Carolina nói. Ngay khi cô bé nói xong, cảm giác tội lỗi tan biến. Em cảm thấy ấm áp trong lòng.

Carolina đi đến nhà của Isabella.

“Chào,” Carolina nói. Cô bé đưa cho Isabella sợi dây chuyền. “Mình xin lỗi vì đã giữ sợi dây chuyền này. Bạn tha lỗi cho mình nhé?”

“Được”, Isabella nói. “Cảm ơn vì đã đem trả nó cho mình.” Rồi cô bé nhoẻn miệng cười. “Cậu muốn chơi trốn tìm nữa không?”

“Ừ! Cậu đếm trước đi—Mình sẽ đi trốn!”

Tối đó, Carolina dâng lên một lời cầu nguyện. “Thưa Cha Thiên Thượng, xin tha lỗi cho con vì đã giữ sợi dây chuyền. Và cảm ơn Ngài đã giúp con làm điều đúng.”

Carolina cảm thấy ấm áp một lần nữa. Cô bé vui vì có thể làm điều mà Chúa Giê Su muốn cô bé làm. ●

TÔI CÓ THỂ HỐI CẢI

Đôi khi, tất cả chúng ta đều có những lựa chọn sai. Nhưng nhờ có Chúa Giê Su Ky Tô và Sự Chuộc Tội của Ngài, chúng ta có thể thay đổi và sửa chữa những điều sai lầm. Đây được gọi là hối cải, hay hối lỗi. Khi hối cải, chúng ta xin lỗi những người mà chúng ta đã làm họ đau. Chúng ta cố gắng sửa lỗi. Chúng ta cầu xin sự tha thứ. Chúng ta cố gắng hết sức để không đưa ra lựa chọn sai lầm đó nữa. Rồi chúng ta có thể được tha thứ và cảm thấy sự bình an từ Cha Thiên Thượng.

